

Povolání učedníků

Iz 9,1-4 1 K 1, 10-18 Mt 4, 12-23

Když Ježíš uslyšel, že Jan je uvězněn, odebral se do Galileje. Opustil Nazaret a usadil se v Kafarnaum při moři, v území Zabulón a Neftalím, aby se splnilo, co je řečeno ústy proroka Izaiáše: „Země Zabulón a Neftalím, směrem k moři, za Jordánem, Galilea pohanů – lid bydlící v temnotách uvidí veliké světlo; světlo vzejde těm, kdo seděli v krajině stínu smrti.“ Od té chvíle začal Ježíš kázat: „Čiňte pokání, neboť se přiblížilo království nebeské.“ Když procházel podél Galilejského moře, uviděl dva bratry, Šimona, zvaného Petr, a jeho bratra Ondřeje, jak vrhají síť do moře; byli totiž rybáři. Řekl jim: „Pojďte za mnou a učiním z vás rybáře lidí.“ Oni hned zanechali sítě a šli za ním. O něco dále uviděl jiné dva bratry, Jakuba Zebedeova a jeho bratra Jana, jak na lodi se svým otcem Zebedeem spravují sítě; a povolal je. Ihned opustili loď i svého otce a šli za ním. Ježíš chodil po celé Galileji, učil v jejich synagógách, kázal evangelium království Božího a uzdravoval každou nemoc a každou chorobu v lidu.

Bůh začíná tím, že dává světlo. Své světlo. To dává naději. Skutečnou naději. Nikoli jen příjemný pocit. Bůh promlouvá. Slovo se děje. Ještě nemusí být všechno v pořádku. Ještě pořádek lze vidět trosky a stopy řádění, ale svítí světlo. Boží světlo probouzí naději. Ta dává sílu a radu... S ním už je to jiné.

Právě tam, kde to vypadá beznadějně ztracené, Bůh začíná. Právě tam si povolává i spolupracovníky na svém díle. Oni mají ohlašovat a tak probouzet v lidech naději. Jsou tak obyčejní! Vypadá to, že nemají žádné předpoklady, žádnou kvalifikaci. Povolání jen tak mimochodem. Celé to vypadá tak praštěně. Ale on to myslí vážně. A oni to berou. Nechají všechno ležet a jdou za ním... Zdalipak tuší, kam je to dovede?

Staré římské přísloví říká, že slova povzbuzují, příklady táhnou. V dějinách křesťanství bylo a je spousta svědků, mučedníků, svatých, kteří se z nějakých důvodů nechali oslovit evangeliem a stalo se pro ně tím prvním i posledním v životě. Známý je třeba Albert Schweitzer. Byl z farářské protestantské rodiny, studoval teologii i muzikologii, skvěle hrál na varhany. Hluboce jej však zasáhla zpráva o problémech života domorodců v rovníkové Africe, ve 30 letech se dal na studium lékařství a stal se misionářem – lékařem v Lambaréné, dnešním Gabonu. V pralese zřídil nemocnici a léčil ty, kteří by jinak na žádného lékaře neměli a ani nevěděli, kdo to je.

Zní nám ten příběh jako pohádka, ale je to čistá skutečnost a kdo by chtěl vědět více, může si přečíst příslušné knihy. Naše příběhy jsou také lemovány mnoha rozhodnutími a po pravdě řečeno, když jde o něco podstatného a důležitého, dáváme si čas na rozmyšlenou. Nechceme dělat unáhlený krok a později litovat. Takovýto postoj je znakem moudrosti a zkušenosti. Ale byly také kroky, kdy tomu tak úplně nebylo a možná díky okolnostem, nebo prchlivější povaze jsme se rozhodli znenadání.

Jako křesťané čteme z evangelií zprávu o povolání Ježíšových učedníků a zdá se nám, že tam to bylo bez rozmyšlení a bez nějakých velkých cavyků. Pojďte za mnou – a oni šli. Když Pán povolává, pak je tu vždycky svobodná volba odpovědět. Na rybářích vidíme, že v tu chvíli opouštějí svou práci, vztahy - síť, loď, otce. Už to nebude stejné jako předtím. Na velkorysou nabídku Boží se nemá odpovídat s váháním, ale s radostí. Ale i váhání a vyčkávání může nakonec vést k naplnění Boží vůle, jak například ukazuje příklad proroka Jonáše. V životě a ve vztazích je to prostě tak, že nakonec jde člověk vždy za tím, koho miluje a stává se tím, kdo ho miluje.

Pán své následovníky zavazuje tuto lásku předávat dál, jiným. Když se podíváme kolem, vidíme, že se lidé mají většinou docela dobře z materiálního pohledu, ale většina z nich neustále na něco či na někoho nadává a nespokojenost je veliká. Jakoby ten výrok o blbé náladě byl zaklínadlem, kterého se nedokážeme zbavit.

Evangelium opakuje: Obrátte se! Existuje temnota, ale je třeba nechat prozářit naše srdce. Potřebujeme zakusit Boží lásku a blízkost. Je to lidské a přirozené, že člověk v obavách, nesnázích, utrpení hledá útěchu, hledá světlo a tím je Spasitel, Kristus Pán. Bůh nám dává svého Syna, narozeného ve zvláštních podmínkách v městě Betlémě, tento Ježíš nás zve a povolává. I když Jeho život a dílo je „odjinud“ i „odtud“, tak můžeme chápat a poznávat právě ve světle předchůdců - proroků, králů, kněží. Tím posledním starozákonním a prvním novozákonním je Jan Křtitel. Proto snad Kristova činnost začíná zmínkou o něm.

Galilea je nazvána místem pohanů – zemí zapomenutou, Bohu vzdálenou, krajinou stínu smrti. Tam je tolik zapotřebí světla! Bůh se takových míst neštítí, ale záleží také na tom, jak bude přijímán. Bůh si dokonce vybírá místa, která by si žádný rozumný, moudrý člověk nevybral, stejně si vybírá lidi. Koná své dílo mnohdy překvapivě a přece smysluplně. Tomu se musíme neustále učit.

Právě úžas nad Božím stvořením a tvořením může být začátkem trvalejšího, hlubokého vztahu víry a pokory. To je ono: Obrátte se! = Najděte kolem sebe i v sobě království lásky a pokoje. Na povolání apoštolů dobře vidíme, že Ježíš zve osobně. Na to bychom neměli zapomínat, že křesťanství je poselství lásky, pokoje a osobního vztahu s Ježíšem. Poznání, že On nás má rád a záleží mu na nás a my bychom jej taky měli mít rádi. To je nejsilnější svědectví, jaké člověk může vydat.

Samozřejmě se to taky nedaří. Nedařilo se to ani v prvotní církvi, kde právě Pavlův list do Korintu odhaluje roztržky a spory. Pavel se snaží svou autoritou opět připomenout, že církve Kristova se má vyznačovat svorností, jednotou a neustálým pohledem na kříž. Apoštol prosí o tyto věci nejen na základě své autority, ale pro jméno Pána Ježíše Krista.

My taky toužíme po jednotě a po překonání překážek. Hodně dnes slyšíme, že země je rozdělená, polarizovaná, máme odlišné preference, volby jitrí emoce a probouzí v lidech všelijaké pocity. Snad se po volbách situace uklidní, ale víme, že válka asi jen tak neskončí, zdražování je realitou, na spoustu věcí nemáme ani v křesťanské komunitě stejné názory.

Připomeňme slova z Izajáše: Avšak tato sklíčená země ponurá nezůstane. Lid, který chodí v temnotách, uvidí velké světlo; nad těmi, kdo sídlí v zemi šeré smrti, zazáří světlo. Nezbavujme se naděje. Jsou i dobré zprávy, existuje solidarita, vzájemná pomoc, zachráněné životy.

Boží povolání je spolupráce na díle, které není omezeno místně ani časově. Člověk jde za tím, koho miluje a stává se tím, kdo ho miluje. Kéž by to byl pro nás Kristus, Spasitel, Světlo světa.